

Због тога лепота класичне уметности више није адекватан облик којим се дух чулно изражава, што доводи до успостављања нове форме лепог – *духовне лепоте*, и то у смислу унутрашње и бесконачне духовне идеје. Тај процес подразумева две стране: прво: увиђање да класични идеал више није могуће достићи, (Хегел, на пример, наглашава да најгоре поступају уметници који од Христа покушавају да створе *класични идеал*.); друго: да духовност, или у себе рефлектована душевност, чини целину која се не односи на нешто спољашње као на своју собом прожету реалност, већ као на нешто небитно и од ње ослобођено. Романтична уметност, као *унутрашњост духа*, може због тога да се покаже под *најразличитијим околностима*, ситуацијама, стањима, односима, итд., јер једино што важи јесте само њено субјективно уобличење на себи сâмој, а не нека објективна садржина која важи *по себи*.

Дух на „почетку уметности“, у симболичкој форми, још увек није самосталан и слободан, те због тога тражи своје апсолутно биће у *стварима природе и материје*, које због тога посматра као *по себи божанске*. Поставља се питање: због чега се дух уопште упосебљује у различите форме током свог развоја? Због тога што је бит духа *манифестна* - он *мора* да се испољи, да би се тако испољен *вратио себи*, како објашњава Перовић. Из истог разлога први корак у том манифестовању није довољан и није коначан. Класична уметност приказује грчке богове као одуховљене индивидуе, али у људском и телесном облику, због чега тек романтичка уметност чини да се дух *удуби у своју сопствену унутрашњост*. Док класична уметност у свом идеалу уобличава само оно супстанцијално, романтичка уметност хвата и излаже нашем опажању *променљиву природу*, у њеним испољавањима која беже! У романтичкој уметности, дакле, долази до могућности да чак и целокупна садржина спољашњег света добије слободу да се покаже *за себе* и да се одржи у властитој особености и појединачности. Таква слобода, и њен „резултат“ – *слободна лепота*, одаје утисак да је настала несметано и лако, „као из једног лика“, што Хегел пореди са понашањем образованог човека, који се у свему што говори и чини *креће сасвим просто, слободно и природно*, иако ту једноставност и слободу не поседује од рођења, већ их постиже властитим усавршавањем!

Романтичка уметност доводи до уздизања уметности *изнад сâме себе*, наводи Хегел, али, за разлику од Шелинговог допуштања да уметност искорачи из властитих оквира и превазиђе чак и појмовно мишљење, код њега се то уздизање ипак догађа у границама властите области и у форми сâме уметности. Другим речима, за разлику од